

Här en källa rinner, säll den henne finner! Hon är djup och klar, gömd men uppenbar.
Sv. Ps. 246:1

Djuråsa källa

"Wid Källebacka är en HÄLSOBRUNN, som är god och approberad (godkänd). Den är i flere år med fördel besökt både af Ståndspersoner och Allmoge" (Lindskog, En korrt beskrifning om Skara stift, 1812-1816).

Men ungefär samtidigt har prosten Olof Sundholm skrivit om Acklinga: " Ingen sjö och ingen Helsobrunn träffas i församlingen."

Varför? Vid avsides belägna källor idkades förr mycken vidskepelse. Vid Ingemo källa i Dala, som ligger avskilt, "på skogen" och på gränsen av tre socknar, fanns, till prästernas förtörnad, både avgudadyrkan och tro på helbrägdagörelse. Djuråsa källa ligger också "på skogen", på gränsen mellan Acklinga, Hömb och Hvarf. För att få stopp på vidskepelsen uppmanades alla präster år 1667 i Rannsaking om Antiquiteterna att bl. a. efterhöra om Helsobrunnar förekom. Kanske ville man inte berätta för Sundman om källan?

Walter Axelsson berättar i Dimbobygden 1991 om Hômmen (Hoffman) och Hômmanskan (Lôtta), ett originellt par som bodde i Nedre Stugan runt 1900. Lôtta hämtade alltid vatten i Djuråsa källa i stället för i den gemensamma brunnen på gården. Lôtta ville alltid gå i kyrkan och Hômmen följde med till kyrkporten, men var sedan snabb att smita iväg till Djuråsa källa med en likasinnad, där hans flaska var gömd. De ville, av förståliga skäl, "hålla sig undan". Det här var en lämplig plats.

Djuråsa källa iordningställdes runt 2010 av Bengt Hvarfner, Kavlåsbruket.

Birgitta Ingvar-Nilsson